

Datum van
inontvangstneming

:

31/01/2024

Zaak C-781/23

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

18 december 2023

Verwijzende rechter:

Högsta förvaltningsdomstolen (Zweden)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 december 2023

Verzoekende partij:

Malmö Motorreovering AB

Verwerende partij:

Allmänna ombudet hos Tullverket

HÖGSTA

[OMISSIS]

FÖRVALTNINGS-

12-12-2023

[OMISSIS]

DOMSTOLEN

[OMISSIS]

[OMISSIS]

VERZOEKENDE PARTIJ

Malmö Motorreovering AB [OMISSIS]

[OMISSIS]

VERWERENDE PARTIJ

Allmänna ombudet hos Tullverket

[OMISSIS]

BESCHIKKING

Overeenkomstig het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU moet bij het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële beslissing worden verkregen (bijlage bij het proces-verbaal).

[OMISSIS]

BIJLAGE

Verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU strekkende tot uitlegging van artikel 251 van verordening (EU) nr. 952/2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (hierna: „douanewetboek van de Unie”).

Inleiding

- 1 Met zijn verzoek om een prejudiciële beslissing vraagt de Högsta förvaltningsdomstol (hoogste bestuursrechter, Zweden) zich af hoe artikel 251 van het douanewetboek van de Unie moet worden uitgelegd met betrekking tot de voorwaarden voor de verlenging van een vooraf bepaalde termijn gedurende welke goederen onder de regeling tijdelijke invoer kunnen blijven. De prejudiciële vraag wordt gesteld in het kader van een procedure inzake het tenietgaan van een douaneschuld op grond van artikel 124, lid 1, onder h), van het douanewetboek van de Unie.

Toepasselijke bepalingen van Unierecht

- 2 Krachtens artikel 28, lid 1, onder b), van het douanewetboek van de Unie worden gunstige beschikkingen ingetrokken of gewijzigd indien de houder van de beschikking daarom verzoekt.
- 3 Artikel 79, lid 1, onder a), van het douanewetboek van de Unie bepaalt dat ten aanzien van aan invoerrechten onderworpen goederen een douaneschuld bij invoer ontstaat door niet-naleving van een van de bij de douanewetgeving vastgestelde verplichtingen, onder andere inzake de tijdelijke invoer van dergelijke goederen binnen dat douanegebied.
- 4 Een douaneschuld die is ontstaan op grond van artikel 79, lid 1, onder a), gaat op grond van artikel 124, lid 1, onder h), teniet wanneer i) het verzuim dat tot het ontstaan van de douaneschuld heeft geleid, geen werkelijke gevolgen heeft gehad voor het juiste functioneren van de betrokken douaneregeling en geen poging tot bedrog inhield en ii) alle formaliteiten die nodig zijn om de situatie van de goederen te regulariseren, naderhand worden vervuld.
- 5 Artikel 250, lid 1, van het douanewetboek van de Unie bepaalt dat onder de regeling tijdelijke invoer aan voor wederuitvoer bestemde niet-Uniegoederen in

het douanegebied van de Unie een specifieke bestemming kan worden gegeven, met gehele of gedeeltelijke vrijstelling van invoerrechten.

- 6 Artikel 251 stelt de termijn gedurende welke goederen zich onder de regeling tijdelijke invoer mogen bevinden.
- 7 Lid 1 van dit artikel bepaalt dat de douaneautoriteiten de termijn vaststellen waarbinnen de goederen die onder de regeling tijdelijke invoer zijn geplaatst, wederuitgevoerd moeten zijn of onder een volgende douaneregeling moeten zijn geplaatst. Het voegt daaraan toe dat deze termijn lang genoeg moet zijn om het doel van het toegestane gebruik te bereiken.
- 8 Lid 2 bepaalt dat de maximale termijn gedurende welke de goederen zich voor dezelfde doeleinden en onder verantwoordelijkheid van dezelfde vergunninghouder onder de regeling tijdelijke invoer mogen bevinden, 24 maanden bedraagt, behalve wanneer anders is bepaald. Ook als de regeling werd gezuiverd door de goederen onder een andere bijzondere regeling te plaatsen en ze vervolgens opnieuw onder de regeling tijdelijke invoer te plaatsen.
- 9 Overeenkomstig lid 3 kunnen de douaneautoriteiten, indien in uitzonderlijke omstandigheden het doel van het toegestane gebruik niet kan worden bereikt binnen de in de leden 1 en 2 bedoelde termijnen, deze termijnen met een redelijke duur verlengen, indien de vergunninghouder een gerechtvaardigde aanvraag daartoe indient.
- 10 Ten slotte bepaalt lid 4 dat de totale termijn gedurende welke de goederen zich onder de regeling tijdelijke invoer mogen bevinden, behoudens in niet voorziene gevallen, niet langer is dan 10 jaar.
- 11 Krachtens artikel 103, onder a), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/2446 van de Commissie van 28 juli 2015 tot aanvulling van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad met nadere regels betreffende een aantal bepalingen van het douanewetboek van de Unie moet overschrijding van een termijn met een periode die niet langer is dan de termijnverlenging die zou zijn toegekend indien deze verlenging was aangevraagd, voor de toepassing van artikel 124, lid 1, onder h), punt i), van het wetboek worden beschouwd als een verzuim zonder werkelijke gevolgen voor het juiste functioneren van de douaneregeling.

De feiten van het geding

- 12 De zaak betreft de vennootschap Malmö Motorreovering AB en de tijdelijke invoer van een raceauto uit de Verenigde Staten naar Zweden. De bedoeling van de invoer door de vennootschap was om de auto te gebruiken voor races binnen de EU en hem vervolgens weder uit te voeren. De races zouden tot 8 september 2019 duren. De vennootschap vroeg en verkreeg een vergunning voor het gebruik van de regeling tijdelijke invoer en op 30 april 2019 voerde zij de auto in het land in.

Volgens de voorwaarden van de vergunning moest het voertuig echter vóór 30 juli 2019, dat wil zeggen vóór het einde van de race-activiteiten, worden wederuitgevoerd. De reden waarom deze datum is vastgesteld en niet een latere is het onderwerp van het geschil tussen de vennootschap en Tullverket (douaneautoriteit, Zweden).

- 13 Vaststaat dat de auto pas op 19 september 2019, dus na de in de vergunning vastgestelde datum, is wederuitgevoerd en dat dit geen poging tot bedrog vormde.
- 14 Aangezien de auto pas na de in de vergunning vastgestelde vervaldatum is wederuitgevoerd, besloot de douaneautoriteit de douaneheffing van 101 959 SEK en een btw van 280 387 SEK bij de vennootschap te innen.
- 15 De vennootschap heeft tegen deze beschikking beroep ingesteld bij de Förvaltningsrätt i Linköping (bestuursrechter in eerste aanleg Linköping, Zweden), die haar beroep heeft toegewezen en heeft beslist dat de douaneschuld, inclusief btw, teniet was gaan. De Förvaltningsrätt heeft opgemerkt dat de vennootschap in haar douaneaangifte geen uiterste datum voor wederuitvoer had opgegeven, maar dat het de bedoeling was om de auto pas na afloop van het raceseizoen uit te voeren. Volgens de Förvaltningsrätt wijst niets erop dat de procedure misleiding tot doel had, maar lijkt het erop dat dit slechts een vergissing was. In dit verband en gelet op het feit dat de douaneautoriteit niet had aangevoerd dat er redenen waren om de vennootschap geen termijn toe te staan tot de datum van daadwerkelijke wederuitvoer van de auto indien deze datum reeds in het verzoek was vermeld, heeft de Förvaltningsrätt geconcludeerd dat moest worden verklaard dat de douaneschuld op grond van artikel 124, lid 1, onder h), van het douanewetboek van de Unie teniet was gegaan.
- 16 De douaneautoriteit heeft hoger beroep ingesteld bij de Kammarrätt i Jönköping (bestuursrechter in tweede aanleg Jönköping, Zweden), die het hoger beroep heeft toegewezen en de beschikking van de douaneautoriteit heeft bevestigd. De Kammarrätt heeft geoordeeld dat, om vrijstelling te kunnen verlenen op grond van artikel 124, lid 1, onder h), van het douanewetboek van de Unie en artikel 103, onder a), van de gedelegeerde verordening, moet worden onderzocht of en in hoeverre de vennootschap een verlenging van de termijn voor wederuitvoer van de auto zou hebben gekregen indien een aanvraag tot verlenging bij de douaneautoriteit was ingediend. De vennootschap werd niet geacht te hebben aangetoond dat de omstandigheden van dien aard waren dat een verlenging had kunnen worden toegestaan indien een dergelijk verzoek was ingediend, met name omdat voor een verlenging in deze zaak vereist was dat de vennootschap zich op uitzonderlijke omstandigheden kon beroepen om een dergelijk verzoek in te willigen. Bijgevolg was er geen grond voor het tenietgaan van de douaneschuld op grond van artikel 124, lid 1, onder h), van het douanewetboek van de Unie.
- 17 De vennootschap heeft tegen het vonnis van de Kammarrätt hoger beroep ingesteld bij de Högsta förvaltningsdomstol. De Högsta förvaltningsdomstol kan het beroep op een specifiek aspect van de zaak beperken wanneer de herziening

van dit aspect van bijzonder belang is voor de uniforme toepassing van de wet (die als precedentkwestie wordt aangeduid). De Högsta förvaltningsdomstol heeft het verzoek om hogere voorziening toegewezen met betrekking tot de precedentkwestie inzake de voorwaarden voor de vaststelling en de latere verlenging van de termijn gedurende welke goederen onder de regeling tijdelijke invoer kunnen blijven op grond van artikel 251 van het douanewetboek van de Unie. De vraag of voor de rest van de zaak hogere voorziening mag worden ingesteld, is aangehouden.

- 18 In dergelijke zaken wordt de procedure bij de Högsta förvaltningsdomstol ingesteld door de algemene vertegenwoordiger van de douaneautoriteit. De algemeen vertegenwoordiger — en niet de douaneautoriteit — is dus een afzonderlijke partij voor de Högsta förvaltningsdomstol. De douaneautoriteit heeft echter wel de gelegenheid gehad haar opmerkingen in de zaak in te dienen.

Standpunten van de partijen en van de douaneautoriteit

Malmö Motorreovering AB

- 19 Malmö Motorreovering AB verzoekt de Högsta förvaltningsdomstol vast te stellen dat de aan de vennootschap opgelegde douaneschuld teniet is gegaan. De vennootschap voert het volgende aan.
- 20 Het standpunt van de douaneautoriteit dat voor de toepassing van de redenen voor de vrijstelling uitzonderlijke omstandigheden vereist zijn, is onjuist, gelet op zowel de bewoordingen als het doel van artikel 251 van het douanewetboek van de Unie. De in lid 3 van het artikel bedoelde uitzonderlijke omstandigheden hebben betrekking op de in lid 2 bedoelde termijn van 24 maanden. Lid 3 verwijst ook naar lid 1, omdat die termijn vanaf het begin op 24 maanden of meer kan zijn gesteld. Lid 3 moet derhalve dusdanig worden gelezen, dat de regeling tijdelijke invoer tot 24 maanden kan duren en dat voor een langere termijn uitzonderlijke redenen vereist zijn.

De algemeen vertegenwoordiger van de douaneautoriteit

- 21 De algemeen vertegenwoordiger van de douaneautoriteit stelt dat de zaak moet worden terugverwezen naar de Kammarrätt voor een nieuw onderzoek op grond van het feit dat artikel 251, lid 3, van het douanewetboek van de Unie niet van toepassing is en stelt het volgende.
- 22 De algemene regel van artikel 251, lid 1, van het douanewetboek van de Unie is dat de door de douaneautoriteit vastgestelde termijn lang genoeg moet zijn om het doel van toegestaan gebruik te bereiken. Indien de vastgestelde termijn gedurende welke de goederen onder de regeling tijdelijke invoer kunnen blijven, ontoereikend blijkt, kan de vergunninghouder op grond van artikel 28, lid 1, onder b), verzoeken de beschikking te wijzigen door deze termijn te verlengen.

Een redelijke uitlegging van laatstgenoemde bepaling is dat zij kan worden beperkt door andere regels, voor zover deze van toepassing zijn. De vraag is of in artikel 251, lid 3, een dergelijke beperking is opgenomen voor de huidige situatie.

- 23 Wat de verlenging van de in artikel 251 bedoelde termijn betreft, lijkt het redelijk en passend dat tot een dergelijke verlenging kan worden besloten wanneer de vergunninghouder kan aantonen dat de vastgestelde periode ontoereikend is om het beoogde doel te bereiken. Een vereiste dat een dergelijke verlenging slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden toegestaan, zou afbreuk doen aan het doel van de regeling.
- 24 Blijkens het inleidende gedeelte van artikel 251, lid 3, van het douanewetboek van de Unie is deze bepaling van toepassing ingeval het toegestane gebruik niet binnen de in de leden 1 en 2 bedoelde termijn kan worden bereikt. In het licht van het doel van die bepalingen moet de verwijzing naar de leden 1 en 2 aldus worden uitgelegd dat lid 3 betrekking heeft op een verlenging van de in lid 1 vastgestelde termijn, die de in lid 2 vastgestelde maximumtermijn van 24 maanden overschrijdt.
- 25 Een dergelijke uitlegging betekent dat de beperking tot uitzonderlijke omstandigheden in artikel 251, lid 3, alleen van toepassing is wanneer een verlenging van de termijn gedurende welke de goederen onder de regeling tijdelijke invoer kunnen blijven (voor dezelfde doeleinden en onder verantwoordelijkheid van dezelfde vergunninghouder) meer dan 24 maanden zou bedragen.

De douaneautoriteit

- 26 De douaneautoriteit betoogt dat het beroep moet worden afgewezen en stelt dat artikel 251, lid 3, van het douanewetboek van de Unie in de onderhavige zaak van toepassing is. Die bepaling verwijst zowel naar de leden 1 als 2. Indien lid 3 alleen van toepassing was in geval van overschrijding van de krachtens lid 2 geldende maximumtermijn van 24 maanden, zou lid 3 alleen naar lid 2 verwijzen.

Noodzaak van een prejudiciële beslissing

- 27 Vaststaat dat de door de douaneautoriteit vastgestelde termijn van wederuitvoer niet volstond om het doel van het toegestane gebruik te bereiken, te weten het gebruik van de auto om deel te nemen aan races binnen de Unie tot begin september 2019. Bovendien staat vast dat de vennootschap minder dan 24 maanden nodig had om dit doel te bereiken en dat er geen sprake is geweest van poging tot bedrog.
- 28 De vraag die in de bij de Högsta förvaltningsdomstol aanhangige zaak rijst, is welke voorwaarden in een situatie als hierboven beschreven van toepassing zijn voor het bepalen en verlengen van de termijn waarbinnen goederen op grond van

artikel 251 van het douanewetboek van de Unie onder de regeling tijdelijke invoer kunnen blijven.

- 29 Artikel 251, lid 3, bepaalt dat de douaneautoriteiten, indien in uitzonderlijke omstandigheden het doel van het toegestane gebruik niet kan worden bereikt binnen de in de leden 1 en 2 bedoelde termijnen, deze termijnen met een redelijke duur kunnen verlengen, indien de vergunninghouder een gerechtvaardigde aanvraag daartoe indient. De vennootschap en de algemeen vertegenwoordiger leggen de bepaling anders uit dan de douaneautoriteit.
- 30 Artikel 251, lid 3, van het douanewetboek van de Unie kan, zoals de vennootschap en de algemene vertegenwoordiger betogen, aldus worden opgevat dat het alleen van toepassing is indien een verzoek om verlenging van de termijn betekent dat de reeds toegekende termijn, tezamen met de toegepaste verlenging, de in lid 2 bedoelde termijn van 24 maanden zal overschrijden. Indien die betekenis aan lid 3 wordt gegeven, is het vereiste van uitzonderlijke omstandigheden niet van toepassing wanneer de reeds toegekende termijn, tezamen met de aangevraagde verlenging, minder dan 24 maanden bedraagt, zoals in het onderhavige zaak.
- 31 De douaneautoriteit legt lid 3 echter anders uit en betoogt dat de verwijzing naar de leden 1 en 2 betekent dat lid 3 nog altijd van toepassing is wanneer het toegestane gebruik niet binnen de reeds toegestane termijn kan plaatsvinden. Indien deze bepaling dusdanig wordt uitgelegd, geldt het vereiste van uitzonderlijke omstandigheden ook wanneer een reeds toegekende termijn, tezamen met een aangevraagde verlenging, minder dan 24 maanden bedraagt.
- 32 De Högsta förvaltningsdomstol stelt vast dat de bewoordingen van dit artikel beide uitleggingen evenmin uitsluiten. De Högsta förvaltningsdomstol is van mening dat hetgeen de algemeen vertegenwoordiger met betrekking tot het doel van de bepalingen heeft gesteld, niet volstaat om de betekenis ervan te bepalen. Het Hof lijkt de vraag niet te hebben onderzocht en volgens de Högsta förvaltningsdomstol zijn er dus onvoldoende aanwijzingen om deze kwestie te beslechten. Derhalve dient het Hof een prejudiciële vraag te worden gesteld.

Prejudiciële vraag

- 33 Gelet op het voorgaande verzoekt de Högsta förvaltningsdomstol het Hof de volgende vraag te beantwoorden.
- 34 Moet artikel 251 van het douanewetboek van de Unie aldus worden uitgelegd dat de verwijzing in lid 3 naar de leden 1 en 2 betekent dat het vereiste van uitzonderlijke omstandigheden in lid 3 enkel van toepassing is wanneer een reeds toegekende termijn tezamen met een aangevraagde verlenging tot gevolg heeft dat de totale duur van de termijn gedurende welke de goederen onder de betrokken regeling kunnen blijven, meer dan 24 maanden bedraagt? Of moet dit artikel aldus worden uitgelegd dat het vereiste van uitzonderlijke omstandigheden van lid 3 van toepassing is op alle verzoeken om verlenging, dat wil zeggen ook wanneer de

reeds toegekende termijn tezamen met de aangevraagde verlenging de in lid 2 bedoelde termijn van 24 maanden niet overschrijdt?